

ἀτλαζωτός ἐπίθ. πολλαχ. ἀτλαζοντός Μακεδ. κ.ά.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτλάζει καὶ τῆς καταλ. -ωτός.
 Ἀτλαζένιος, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἄν.: Φιλόκος ἀτλαζωτός.
 Ἀτλαζωτὴ φούστα, Σκαρπινάκια ἀτλαζωτὰ πολλαχ.

ἀτμάκατο ἡ, λόγ. σύνηθ.
 Ἐκ τοῦ λογ. ἀτμάκατος.
 Λέμβος κινουμένη δι' ἀτμομηχανῆς.
ἀτμίδα ἡ, ΓΞενοπ. Ἀναδυομένη. 186.
 Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀτμίς. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.
 Ἀτμός, ὁμίχλη σύνηθ.: Τὸ βορραδάκι ἔδιωξε κάθε ἀτμί-
 δα τῆς ἀτμοσφαίρας, καθάρισε τὸν οὐράνιο θόλο.

ἀτμοβαρεῖα ἡ, πολλαχ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ βαρεῖα, δι' ὃ ἴδ. βαρύς.
 Σφύρα κινουμένη δι' ἀτμομηχανῆς, ἀτμόσφυρα. Συνών.
 ἀτμοσφύρι.

ἀτμοκίνητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτμός καὶ τοῦ ἐπιθ. κινητός.
 Ὁ κινούμενος δι' ἀτμοῦ ἢ δι' ἀτμομηχανῆς: Ἀτμοκί-
 νητη μηχανή. Ἀτμοκίνητο ἐργοστάσιο κττ.

ἀτμόλουτρο τό, λόγ. σύνηθ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ λουτρό.
 Λουτρὸν θεραπευτικὸν δι' ἐκθέσεως τοῦ σώματος εἰς
 κλειστὸν χώρον πλήρη ἀτμοῦ.

ἀτμομηχανή ἡ, λόγ. σύνηθ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ μηχανή.
 Μηχανὴ κινουμένη διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ.

ἀτμόμυλος ὁ, λόγ. σύνηθ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ μύλος.
 Μύλος κινούμενος δι' ἀτμομηχανῆς.

ἀτμόπλοιο τό, λόγ. σύνηθ. ἀτμόπλοιο πολλαχ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ πλοῖο.
 Πλοῖον κινούμενον δι' ἀτμομηχανῆς.

ἀτμοπρίονο τό, σύνηθ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ πρίονι.
 Πρίονιον κινούμενον δι' ἀτμομηχανῆς.

ἀτμός ὁ, λόγ. σύνηθ. ἀτμός Πελοπ. (Κορινθ.)
 Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτμός.
 Ἀέριον παραγόμενον διὰ τῆς θερμάνσεως ὑγρῶν
 σύνηθ.: Τὸ θερμὸ βγάζει ἀτμό. Τὸ βαπῶρι κινεῖται μὲ ἀτμό.
 || Φρ. Τὸ βαπῶρι στέκει 'ς τὸν ἀτμό (εὐρίσκεται ὑπ' ἀτμόν)
 - ἔβαλε ἀτμό (εἶναι ἔτοιμον πρὸς ἀπόπλουν).

ἀτμόσφαιρα ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀτμοσφαῖρα σύνηθ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ σφαῖρα.
 Ὁ περιβάλλων τὴν γῆν ἀήρ.

ἀτμοσφύρι τό, Προπ. (Κύζ.) Σφρ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ σφύρι.
 Ἀτμοβαρεῖα, ὁ ἴδ.

ἀτμοτρύπανο τό, λόγ. σύνηθ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἀτμός καὶ τρυπάνι.
 Τρυπάνιον κινούμενον δι' ἀτμομηχανῆς.

-ἄτο κατάλ. σύνηθ.
 Ἐκ μεσν. οὐσ. εἰς -ἄτον ἐσχηματισμένων διὰ τῆς Λα-
 τιν. καταλ. -*atum*, οἶον: ἀδελφός - ἀδελφᾶτον, ρῆ-
 γας - ρηγάτον κττ. ἀπεσπάσθη τὸ -ἄτο ὡς ἰδίᾳ παρα-
 γωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν
 δηλοῦντα ἐξουσίαν, ἀξίωμα ἢ τι παραπλήσιον, οἶον: ἀ-
 φέντης - ἀφεντᾶτο, κύρις - κυρᾶτο κττ.

ἄτοκα ἐπίρρ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)
 Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἄτοκα.
 Ἄνευ τόκου ἐνθ' ἄν.: Δανείζω ἄτοκα σύνηθ. Ἡ σημ.
 καὶ μεταγν. Πβ. Παπύρ. Amherst 2, 47 στ. 2/5 «ἐδάνει-
 σεν... πυροῦ ἀρτάβας δέκα δύο ἄτοκα». Συνών. ἀδια-
 φόρετα 2, ἀδιαφόρευτα 2.

ἀτόκιστος ἐπίθ. σύνηθ.
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τοκιστός < το-
 κίζω.
 Ὁ μὴ τοκισθεὶς ἢ ὁ δοθεὶς εἰς δάνειον ἄνευ τόκου:
 Τὰ φυλάει τὰ λεφτὰ του ἀτόκιστα. Τοῦ ὅσως λεφτὰ ἀτόκιστα.

ἄτοκος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἄτουκος
 βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄτοκος.
 Ὁ δοθεὶς εἰς δάνειον ἄνευ τόκου, ὁ μὴ φέρων τόκον
 ἐνθ' ἄν.: Δάνειο ἄτοκο. Χρήματα ἄτοκα κοιν. Συνών. ἀδια-
 φόρετος 2, ἀδιαφόρευτος 2.

ἀτολμιά ἡ, λόγ. σύνηθ.
 Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀτολμία.
 Ἡ ἔλλειψις τόλμης, ἀτολμία.

ἄτολμος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἄτολμο Τσακων. ἀνέ-
 τολμος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 85.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄτολμος.
 Ὁ ἄνευ τόλμης, δειλὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀτολμος ἄνθρωπος.
 Ἀτολμη ἀπάντησι σύνηθ. || Ποίημ.
 Καὶ σοῦ ἀγκαλεῖς τοῦ κορμιοῦ | τὰ ἀσύγκριτα τὰ κάλλη.
 μὲ τὴ θαμπὴ καὶ ἀδύνατη | καὶ ἀνέτολμη ματιά μου
 ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. φοβιτσιάρης.

ἀτομάριστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τομαριστός < το-
 μαρίζω.
 Ὁ μὴ ἐπιδιορθωθείς μὲ τομάρι, ἦτοι μὲ σόλαν, ἐπὶ
 ὑποδήματος: Ἀτομάριστο παπούτσι. Συνών. ἀμετξε-
 σόλιαστος, ἀπέτσωτος, ἀσόλιαστος.

ἀτομικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄτομο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.
 Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄτομον, εἰς τὸ πρόσωπόν τινος, ἐν
 ἀντιθέσει πρὸς τὸν κοινόν: Ἀτομικὸς φίλος - λογαριασμός
 κττ. Ἀτομικὴ γνώμη - ὑπόθεσι κττ. Ἀτομικὸ ζήτημα - συμ-
 φέρο κττ. Συνών. προσωπικός.

ἄτομο τό, λόγ. κοιν.
 Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄτομον.
 Πρόσωπον, ἄνθρωπος: Πόσα ἄτομα εἶστε; — Εἴμαστε
 πέντε ἄτομα. Σπίτι - τραπέζι γιὰ δέκα ἄτομα. Θὰ πληρώσῃ
 τόσα τὸ κάθε ἄτομο. Τὸ ἄτομό μου (ἐγώ). || Φρ. Δὲν ξέρεις
 τί ἄτομο εἶναι! (ἐπὶ ἀνθρώπου ὑπόπτου ποιοῦ). Βρὲ ἄτο-
 μο! (περιφρονητικῶς ἐπὶ οὐτιδανοῦ μεγαλαυχούντος).

ἀτόνημα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀτόνισμα Παξ.
 Ἐκ τοῦ ρ. ἀτονῶ.
 Ἀτονία, ὁ ἴδ.

ἀτονία ἡ, λόγ. σύνηθ.
 Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτονία.
 Ἐξασθένεισι, κατάπτωσις τῶν σωματικῶν δυνάμεων,
 ἀδυναμία: Ὁ ἄρρωστος αἰσθάνεται μεγάλη ἀτονία.

ἀτονιάζω Κρήτ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτονία.
 Ἀδυνατῶ, ἐξασθενῶ, ἰσχυαίνομαι: Ἐτόνιασεν ἡ-γ-ἀγε-
 λαιά. Συνών. ἀγγελιάζω, ἀδυναμιάζω, ἀδυνα-
 μίζω, ἀδυναμώνω, ἀδυνατεύω, ἀδυνατίζω, ἀ-
 τονιάρω, ἀχαμνένω.

